

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Iunie-Iulie 1960 n. 55-56

Marea piedica

Dintre toate divergențele de ordin doctrinar între ortodoxism și catolicism, aceea asupra Primatului Pontifului Roman pare să fie piedeca cea mai serioasă în calea unirii Bisericilor.

Dacă la început cauzele schismei grațesti au fost determinate de chestiuni politice, în decursul veacurilor problema a fost transferată de pe un plan pur uman pe un plan teologic, iar desmembrării Bisericii i s'au dat explicații mult mai grave și mai consistente decât meschinele rivalități care au despărțit în realitate lumea orientală de cea occidentală.

În felul acesta au fost deplasate termenii problemei pe care sterilele controverse dintre cele două Biserici i-au centrat, asupra unui adevăr dogmatic pe care se sprijină întreaga instituție a Bisericii înțeleasă ca realitate vizibilă.

Asupra modului de a concepe constituția divină dată de Isus Bisericii sale, ortodocșii și protestanții sunt de acord, și în contrast cu Biserica catolică.

În sensul restrâns al cuvântului, după doctrina catolică, Biserica este o instituție militantă pe pământ legată în mod natural cu Biserica ispășitoare și triumfătoare, așa cum este legată de comunitatea Vechiului Testament de la care provine și a cărei continuitate și împlinire o reprezintă.

Biserica este o instituție întemeiată de Fiul lui Dumnezeu; de Omul-Dumnezeu, este creația lui; mai mult, ea este Christos însuși care își continuă viața pământească în societatea omenească.

Așa cum în Isus umanitatea și dumnezeirea sunt unite în mod misterios, și în Biserică, în mod analog, umanul și divinusul, spiritual și corpul, se contopesc în sinteza de viață.

Biserica este o societate organizată ierarhic și vizibilă, și în același timp este trupul mistic al lui Isus.

Ierarhiei vizibile îi corespunde o ierarhie a darurilor invizibile ale Harului legate de preoție și de episcopat.

Ierarhia interioară a Bisericii este reprezentată de darurile Harului: darurile Spiritului Sfânt, virtuțile su-

pranaturale, grația sanctificantă, ale căror grade nu totdeauna corespund ierarhiei vizibile eclesiastice. (B. Schultze, *Incontro ai fratelli separati di Oriente*, Roma, 1945, p. 185-187).

Corpul vizibil al Bisericii este determinat în fisionomia sa juridico-socială de Colegiul Apostolic, în frunte cu Sfântul Petru, și în urmă de corpul Episcopilor în frunte cu urmașul Sfântului Petru, Papa, în virtutea necesității succesiunii prevăzută de Isus pentru continuarea în veacuri a Bisericii sale.

Ideia de autoritate eclesiastică exprimată de Mântuitorul lui Petru («*Paște oile mele, paște mieluseii mei*»), și «*Tu ești Petru, și pe această piatră voi întemeia Biserica mea*») și Apostolilor («*Mergeți și predicați tuturor neamuri lor botezându-le*») este respinsă de protestanți, care neagă Biserica ierarhică.

Decă mântuirea vine numai de la Dumnezeu — spun protestanții — produsă de Grație și primită numai prin credință, pe care singur Dumnezeu o dă, fără nici o cooperare omenască, orice instituție umană ca mijloc de mântuire devine inutilă: inutilă preoția, inutile Sfintele Taine, care își pierd însemnătatea ca mijloc eficient ale Grației divine; întreaga structură socială eclesiastică, și mai ales primatul, nu mai au nici un sens.

Pentru Luther Biserica este pur și simplu «*uniunea tuturor credincioșilor de pe pământ întru Christos*».

Desordinile provocate de anabaptiști îl constrâng totuși pe Luther să încredințeze conducerea bisericilor protestante principilor teritoriali cărora le revine asigurarea ordinii externe a creștinătății. Ei vor deveni în protestantism episcopi.

Pentru ortodocși după doctrina lui A. Chomiakov (1804-1860), considerat drept cel mai mare teolog laic rus, care își derivă concepția eclesiologică de la enciclica cu care patriarhii orientali resping în 1848 invitația la unire a lui Pius IX, Biserica este esențial unitate, libertate, dragoste. O autoritate doctrinară externă nu există; ea aparține atât episcopilor cât și laicilor. Intimitatea ierarhilor consiste în oficialul sacerdo-

tal și în succesiunea apostolică a preoției.

Pentru majoritatea orientailor separați doctrina succesiunii sacerdotale în virtutea hirotoniei este o doctrină conținută în mod clar în Tradiție; totuși, pentru unii dintre teologii ortodocși, ea ar fi infectată de mecanicism sau pur și simplu juridică (Italo Volpi, *Il dramma dei fratelli separati*, Pro Civitate Cristiana, Assisi, p. 187).

Printre creștinii separați concepția modernă despre Biserica inclina spre platonism prin relieful excesiv pe care ei îl dau laturei spirituale, dragostei, libertății, și datorită subevaluării vizibilității, juridicului. Totii marii teologi ortodocși au dezvoltat cu preferință adevărul de credință al Bisericii ca corp mistic al lui Isus Christos.

Cât despre Primat, care pentru catolici este o cauza conservativă a unității Bisericii, pentru ortodocși el nu este altceva decât o «*usurpare*» a Episcopilor romani, fara nici un fundament biblic; deoarece, după ei lui Petru nu i-ar fi fost conferita de Isus nici un fel de supremație. Într-o apararea acestei teze, Mons. Crisostomo Papaopoulos, arhiepiscop de Atene, în studiul său: «*Primatul Episcopului Romei*» (Atena, 1930), pentru a sublinia ideea de perfectă egalitate între Apostoli ajunge până la invensarea tendențioasă a ordinii în care atât orientalii cât și occidentalii îi numesc pe apostolii Petru și Pavel. El vorbește continuu de Pavel și Petru.

Episcopii ortodocși sunt considerați esențial egali. Ei pastorează tot împreună în mod sinodal.

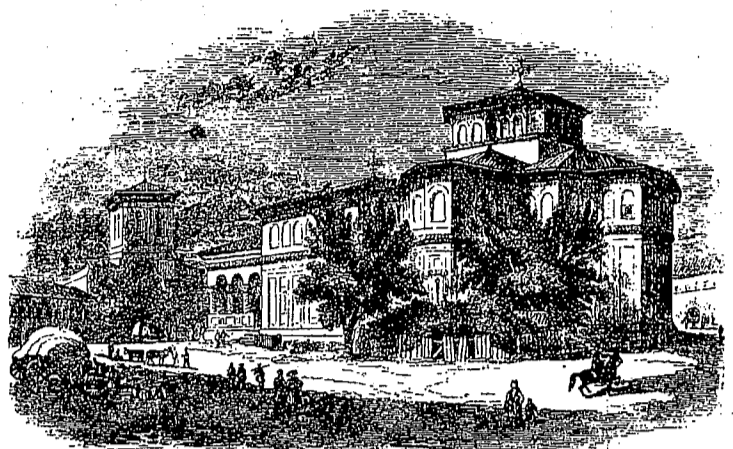
Bisericii monarhice, guvernata de Episcopul Romei, cu harul infajibiității unit insărănării de pastor suprem, ortodocșii îi opun o Biserica care nu cunoaște nici un sef suprem pe pământ.

Unitatea Bisericii, după ortodocși, nu se realizează cu structuri externe, ci în virtutea vieții sale interioare, în virtutea lui Christos, care este singura capetenie a Bisericii, și în virtutea Spiritului Sfânt, care este sufletul ei. Biserica ortodoxă — în ciuda multelor sale Biserici naționale — se consideră una singură, grație comuniunii în dragoste, în cult, și în credință.

Intensa activitate unionistică din anii din urmă; acțiunea ultimilor Papi, au contribuit mult la restabilirea, în rândurile ortodocșilor, a noțiunii de Papat în puritatea sa primitivă. Iata ce scria teologul ortodox Svetlov («*Kipa*», Martie 1959) comentând enciclica «*Mystical Corporis*» a lui Pius XII (29 Iunie 1943):

Ar fi nedrept să li se reproșeze ortodocșilor refuzul lor de a recunoaște Papatul, de oarece ei o fac conduși de sentimentul demn de tot respectul de a nu pierde (cum li se pare) singurul cap al Bisericii care este Christos. Dar atunci când Episcopul Romei, de la înălțimea străvechei sale catedre apostolice, care fără îndoială este suprema catedră, proclama o învățătura cu adevărat ortodoxă asupra Bisericii ca corp al lui Christos și asupra lui Christos ca singur cap al său; atunci când Papa se străduiește să ne convingă că nu vrea în nici un fel să se substituie în rolul și în puterea lui Christos, atunci trebuie să ne întrebăm încă odată dacă ne mai putem permite să persistăm cu încăpățănare în despărțirea Bisericilor profesând, totuși, aceeași antică credință ortodoxă asupra Bisericii.

Miezul chestiunii trebuie căutat tocmai în aceasta. Suveranitatea lui Christos nu exclude apostolatul, ci îl întemeiază, și odată cu apostolatul celor Doisprezece el întemeiază și apostolatul ierarhic al Bisericii, cu același raport între ceilalți Apostoli și Petru, pe care Isus l'a rânduit cap suprem al Bisericii sale, pentru totdeauna.

Vecchiul București (stampă sec. XVII).

PRIMATUL INTR'UN TEXT ORTODOX

Transcriem câteva fragmente dintr'un text ortodox («*Mineitul - lunii Iunie*») din care reiese clar distincția pe care o face Biserica ortodoxă între persoana Sfântului Petru și ceilalți Apostoli.

Multe dintre definițiile pe care acest text le dă despre autoritatea Sfântului Petru depășesc limitele în care teoria ortodoxă «*primus inter pares*» a încercat — după schismă — să constrângă primatul Apostolului ales de Christos să continue în timp instituția Bisericii.

Din Mineitul lunii Iunie, tipărit în zilele înaltului nostru rege Carol I, București, editura Cărilor Bisericești, 1910.

I.
Pag. 291: Cu ce cunună de laudă vom încununa pe Petru și pe Pavel, pre cei despărțiți cu trupurile și împreunați cu duhul, pe mai marii propoveditorilor de Dumnezeu, *pre acesta adică ca pre o capetenie a apostolilor*, iară pe acela ca pre cel ce mai mult decât alții s'a ostenit, etc.

II
Pag. 294: *Petre, mai marele mărilor apostoli, piatra credinții...*

III
Pag. 296: Pentru aceasta după vrednicie cu adevărat te-ai arătat *piatră credinței și purtător de cheile Darului, Petre apostole*.

Pag. 298: *Pre mai marele apostolilor, pre Petru, ca pre cel dintâi chemat al lui Christos*, cu cântări de Dumnezeu insuflate după vrednicie să-l laudăm.

Cel ce este mai înainte de veci, mai înainte de tine cunoscândute, te-a rânduit, prea fericite Petre, *ca pre un mai mare al Bisericii, și întâi pre scaun șezător*.

V
Pag. 299: *Pre piatra credinței tale a întărit Stăpânul Isus Biserica neclădită, întru care apostole Petre pre tine te mării*.

VI
Pag. 300: Dătătorul de viață Isus, cel ce este ruag de tine, *carele fi-a dat fie puterile sale a lega și deslega*, Petre să-mi fie milostiv.

VII
Pag. 304: Mai întâi pre tine te-a pus, Petre, mărturisitor jubirei celei spre Iristos, cuvântul cel ce știe toate *turma sa cea iubită fie incredințându-ți ca un Dumnezeu*.

VIII
Pag. 305: Intinde-se vor mâinile, și pre cruce te vor încinge, Stăpânul mai înainte zicând, *Petre fi-a poruncit fie, să-i urmezi lui, strigând, etc...*

IX
Pag. 307: Cele ce de sus ai fost chemat, iară nu de la oameni, când întunerecul cel pământesc și-a întunecat ochii cei trupești vădindu-și mahnirea necredinței, atunci cereasca lumina și-a luminat ochii minții descoperindu-ți frumusețea credinței. *...pre tine mai mare Pastor oilor celor cuvântătoare te-a pus; de unde și descuitorul porților cerești pre tine ca pre un bun te-a incredințat, ca să descui tuturor, celor ce vin cu credință, etc...*

Comisiile ecumenice

Reproducem din Observatorul Roman comunicatul oficial al Vaticanului în legătură cu decretul Supremo Dei Nutu emanat de Ioan XXIII în formă de «*Motu Proprio*» pentru instituirea comisiilor care vor pregăti viitorul Conciliu Ecumenic.

Cu acest decret lucrările Conciliului «*Vaticano II*» au intrat în faza preparatoare, depășind adică faza primă de luare de contact cu întreg episcopatul catolic și cu reprezentanții Bisericilor invitate să participe la Conciliu ca «*observatori*».

Cu prezentul Motu Proprio — precizează comunicatul — se stabilesc următoarele puncte de program:

1) Pentru a pregăti Conciliul Ecumenic, Vaticano II, se instituie Comisiile Preparatoare, a căror menire este aceea de a studia temele alese de Noi, ținând seamă de voturile exprimate de Episcopi și de propunerile Sfintelor Decastere ale Curiei Romane.

2) Fiecare Comisie, se va putea împărți, după necesitate, în secțiuni și subsecțiuni.

3) Fiecare Comisie va avea un Președinte și un anumit număr de membri. Președintele va fi un Cardinal. Membrii vor fi aleși dintre Episcopi și dintre Ecclesiastii iluștri.

4) La fiecare comisie se vor

adaoaga câțiva Consultori aleși dintre experții în materie.

5) Fiecare Comisie va avea un secretar al său.

6) Președinții și membrii Comisiilor, ca și Consultorii și secretarii, vor fi aleși de Noi.

7) Sunt constituite zece comisii preparatoare: dacă va fi necesar, se va proceda la constituirea altor Comisii, conform aprobării noastre. Comisiile sunt deci următoarele:

a) Comisia Teologică, careia îi revine sarcina de a studia chestiunile privitoare, la Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, credință și moravuri;

b) Comisia Episcopilor și a direcției diecezelor;

c) Comisia pentru disciplina clerului și a poporului creștin;

d) Comisia Religioșilor;

e) Comisia disciplinei Sfințelor Taine;

f) Comisia Sfintei Liturghii;

g) Comisia Studiilor și Seminarilor;

h) Comisia pentru Bisericile Orientale;

i) Comisia pentru Misturi;

l) Comisia Apostolatului laicilor, pentru toate chestiunile privitoare la

(segue a pag. 2)

F. Geronimo da Vallachia Canucino che noni alli cinque di Marzo 1623 nel Convento dell'Immacolata Concettione di Napoli

Fericitul Ieremia Valahul - Intr'o icoană neapoletană

Comisiile ecumenice

acțiunea catolică, religioasă și socială.
8) Este de asemenea instituit un Secretariat care va trata problemele în legătură cu mijloacele moderne de divulgare a gândirii (presă, radio, televiziune, cinema).

Secretariatul acesta va fi presădat de un Prelat, numit de Noi, și va avea membri și consultori de asemeni aleși de Noi.

9) Pentru a dovedi dragostea și bunăvoința Noastră față de aceia care se numesc creștini dar sunt despărțiți de acest Scaun Apostolic, așa încât și ei să poată urmări lucrările Conciliului și să poată găsi mai ușor calea pentru a ajunge la aceea unitate pentru care « *Isus Christos a adresat Tatălui Său o rugăciune fierbinte* », instituiți un « *Consiliu* » special sau Secretariat, presădat de un Cardinal, ales de Noi, și organizat cum s'a spus, pe Comisii.

10) În fine se institue o *Comisie Centrală*, pe care o vom presăda. Noi înșine, personal sau printr'un Cardinal desemnat de Noi.

Vor fi membri ai Comisiei Centrale Președinții Comisiilor, câțiva alți Cardinali, și câțiva Episcopi din diferite părți ale lumii.

11) La Comisia Centrală se va adăoga un anumit număr de Consilieri, aleși dintre Episcopii și eclesiasticii de renume.

12) Comisia Centrală își va avea Secretarul său, care va fi Secretar general.

13) Membrii Comisiei Centrale, ca și Consilierii și Secretarul general, vor fi aleși de Noi.

14) Comisia Centrală are însărcinarea să urmărească și să coordoneze, la nevoie, lucrările Comisiilor, ale căror concluzii ni le va raporta în așa fel încât să putem stabili argumentele de tratat în Conciliul Ecumenic.

Comisia Centrală va propune de asemeni normele privitoare la desfășurarea viitorului Conciliu.

15) Pentru partea economică și tehnică privitoare la celebrarea Conciliului, vor fi instituite Secretariate speciale.

Tot ceace a fost considerat de Noi ca util să fie stabilit asupra acestei chestiuni, vom și ordonăm să rămâie, definitiv și hotărât, așa cum a fost stabilit, în totalitatea chestiunilor și în parte: oricare ar fi elementele contrare.

Dat în Roma, la Sfântul Petru, în 5 Iunie, în sărbătoarea Coborării Spiritului Sfânt a anului 1960, al doilea al Pontificatului Nostru.

JOANNES XXIII

VATICANUL

Da curând au fost deschise publicului două noi săli ale Pinacotecii Vaticanului, rezervate picturii și sculpturii moderne.

Doă săli care nu se integrează în atmosfera tradițională a restului Pinacotecii.

Intrarea în Vatican a picturii și sculpturii moderne a stârnit, acum câțiva ani, surpriză și polemici înverșunate.

Inițiativa acestei inovații se datorește criticului de artă Monsignor *Ennio Francia*, care, într'o convorbire avută cu Pius XII la Castelgandolfo, a atras atenția Papei asupra faptului că Biserica a încetat de a mai considera cu un spirit de actualitate estetica problemele artei, de vreme ce colecțiile Vaticanului s'au oprit la Settecento.

În urma acestei conversații Papa Pacelli a însărcinat Comisia Pontificală să studieze chestiunea amenajării unei secțiuni de artă modernă în Muzele Vaticanului. O comisie italiană și una franceză aveau să selecteze, cu cea mai mare rigurozitate, operele cele mai reprezentative ale diferitelor curente și tendințe ale artei moderne. Subiectele indicate erau peisajul și natura moartă.

Cum în decizia Comisiei Pontificale se prevedea ca operele acceptate să nu fie cumpărate de Vatican, ci oferite, toate lucrările acestei colecții au fost donate de colecționarii particulari sau de artiști.

Pentru istorie, Vaticanul a început să colecționeze opere de artă, cu legi și reguli fixe, după întorcerea Papilor de la Avignon. Arheologia, mai ales, devine altunci aproape un monopol al Sfântului Scaun. În așa măsură încât toate operele găsite în spațiul Statului Vatican devin proprietatea Papilor. Către sfârșitul veacului XV, Sixt IV întemeiază, în afară de Bibliotecă și de Belvedere, primul muzeu al Romei, în Capitol.

Papa Pius VII se îngrijeste apoi personal de amenajarea Muzeelor Vaticanului. Succesorul său i se datorește instituirea unei Pinacotecii și a Galeriei Tapiseriilor.

Comorile de artă ale Vaticanului au suferit apoi o dramatică și dezastruoasă aventură în perioada napoleonică. Luvrul s'a amplut atunci de opere furate Papiei.

Văsele etrusce, de exemplu, sosese la Paris în bucăți și sunt recompușe de pictorul și restauratorul *Lagrenée*, decorator al fabricii de porțelanuri de la Sèvres. Care triumfal traversează Parisul escortate de trupe, iar mulțimea aplaudă frumusețea lui *Apolo din Belvedere*, a grupului *Laocoon*, a *Transfigurării* lui Raffael.

Amenajarea definitivă a muzeelor — mai ales a Pinacotecii — a fost făcută sub pontificatul lui Pius XI, care a inaugurat noul sediu al Pinacotecii în 1932. Tablourile și sculpturile colecției de artă modernă exprimă o limitată, dar cât se poate de semnificativă reprezentare a noului limbaj artistic.

Până acum pictura și sculptura

veacului XX erau inexistente în Vatican, iar veacul XIX era reprezentat de abia două portrete. Romanticismul francez era absent, cum absenți erau impresionismul și artiștii italieni: *Fattori, Segantini, Lega, Fontanesi, Cremona*.

Vizitatorii noii galerii vaticane se întreabă dacă nu ar mi fost oportună o umplere a acestei lacune, care să faciliteze trecerea de la arta tradițională la impresionism și ermetism. Din fericire colecția se oprește pe pragul abstractismului.

Arta franceză modernă este reprezentată de *Rouault, Utrillo și Rodin*. Cea italiană de cei mai reprezentativi reformatori ai limbajului pictoric peninsular, de la *Antonio Mancini*, la *Carlo Carrà, Ardengo Soffici, Sironi, Viani, Morandi, Rosai și De Pisis*, într'o evoluție de stiluri și soluții tehnice care rezumă 60 ani de istorie a picturii italiene.

Constituirea și însărcinările date comisiilor preparatoare ale Conciliului Ecumenic, cu decretul « *Suverno Dei Nutu* », publicat de *Oficiul catolic « Osservatore Romano »*, confirmă — se observă în cercurile Vaticanului — articularea democratică și totodată ierarhică a Bisericii catolice.

Conciliul a fost pregătit de mii de episcopi, prelați și cercetători care consultându-se cu preoți și laici savanți au trimis la Roma sugestiile și sfaturile lor. Intreg materialul a fost studiat la Roma sub supravegherea Papei și acum va fi înmănat comisiei centrale care, după ce-l va studia din nou și îl va coordona, îl va prezenta Papei care va anunța temele de discutat în Conciliu.

Conciliul va discuta și va vota asupra diferitelor texte și în sfârșit Papa va emana decretul relativ la rezultatele conciliului. În acest fel cel care va decide va fi Papa, dar cu consimțământul întregului Conciliu, adică al întregii Biserici, cu o colaborare care va merge de la bază către somitate.

Cardinalul Tardini a donat Basilicii Vaticane « *cristelnița pascală* » care se întrebuintează în ajunul Paștelor pentru binecuvântarea apei. Cristelnița, care este opera sculptorului *Pericle Fazzini*, este de argint masiv și cântărește 70 chilograme.

În timpul unei slujbe solene pentru Biserica Tăcerii oficiată la basilica Santa Maria Maggiore din Roma, cardinalul *Mimmi* i-a îndemnat pe catolici să vegheze « pentru a-i recunoaște pe dușmani, atât în cazul când ei se manifestă f'fis, cât și atunci când se prezintă cu masca care îi ascund, aceasta pentru a preveni insidiile, a descoperi înșelăciunile și a evita primejdiile ».

Miscellanea

Bucureștii de altă dată (stampă din sec. XVII)

Autoritățile eclesiastice s'au pronunțat din nou asupra primejdiilor pe care le ascund o colaborare cu comunismul sau cu cei care lucrează pentru comunism și socialism. Catolicii nu trebuie să uite că socialismul, ca și comunismul, sunt ateii și deci dușmani ai religiei. Într'o scrisoare iscălită de cardinalul *Ernesto Ruffini* și de Episcopii și Arhiepiscopii din întreaga Sicilie adresată clerului și laicului catolic, episcopatul sicilian reafirmă necesitatea de a nu se da credit nici unei tendințe care ar putea să inducă, direct sau indirect, la o colaborare cu comunismul sau cu aliatul său, socialismul, și avertizează că una din marile primejdii ale momentului actual este constituită de acel limbaj echivoc de care se servesc dușmanii lui Dumnezeu și ai Bisericii pentru a crea iluzii și eventual a-i înșela pe catolici.

Episcopatul sicilian amintește, de asemenea, că Biserica este prima care predică ajutorarea săracilor și condamnă orice formă de abuz care ar prejudicia interesele muncitorilor. « *Doctrina noastră — precizează textul episcopatului — este doctrina Evangheliei, și decă toți catolicii ar cunoaște-o în adâncime și s'ar uni între ei pentru a o pune în practică fără să se lase influențați de falși profesii care urmăresc să-i deruteze și să-i despărță, s'ar putea încă nădăjdui într'o mai bună și mai justă organizare a societății. Există națiuni care nu admit comunismul și care au realizat totuși progrese enorme; în timp ce în Italia faptul ca s'a dat credit doctrinelor materialiste și organizate n'a fost absolut de nici un folos. Dacă comunismul a reușit să atragă și oameni cinstiți, aceasta se datorește faptului că oamenii aceia și-au oprit privirea asupra unor elemente care au fost luate cu împrumut de la doctrina catolică. Este știut, de asemenea, că odată ajunși la putere comuniștii și filo-comuniștii nu încetează de a lupta împotriva religiei împiedicându-o să se afirme, mai ales prin școală ».*

De asemenea episcopul de Milano, Cardinalul *Montini*, a adresat o scrisoare pastorală clerului lombard în care, făcând apel la coerența preoților, îi îndeamnă să se opună asazisei « *deschideri spre stânga* » care ar avea consecințe cât se poate de grave în ceea ce privește poziția credincioșilor față de credință și de viața creștină ».

Institutul Internațional al Discuției a pus zilele acestea în circulație prima ediție vorbită a celor patru Evanghelii, după o excepțională traducere ai cărei autori sunt patru nume ilustre ale literaturii italiene contemporane: *Massimo Bontempelli, G. Lisi, Corrado Alvaro și Diego Valeri*.

Lectura a fost încredințată unui grup de actori, care au voit ca numele lor să rămână necunoscute. Regia este a lui *Orazio Costa*. Incisiunea, durată câteva luni, a fost îngrijită de scriitoarea *Paola Ojetti*. Plăcile sunt douăsprezece și constituie cea mai lungă inciziune sonoră realizată până acum. Un alt strălucit scriitor, *Riccardo Bacchelli*, a dictat introducerea acestei opere monumentale care povestește viața lui Isus, copilăria și moartea Sa, reușind să dea textelor sacre o realitate aproape familiară și emoționantă.

re a ținut un ciclu de conferințe în Alsacia asupra temei « *Unitatea creștinilor este o utopie?* » a precizat, la Mulhouse și Colmar, ca în vederea Conciliului Ecumenic, Bisericele Reformei se țin pe o poziție de așteptare și multe persoane, care lucrează cu pasiune pentru unirea Bisericii, se tem ca unele definiții ale Conciliului ar putea înaspră raporturile dintre catolici și protestanți. « *Ce trebuie să sperăm?* » a adăugat pastorul *Boegner*. « *Protestanții nu doresc decât ca Conciliul să se țină și ca persoane autorizate să fie invitate. Căci, dacă omeneste vorbind exigenta unității apare imposibilă, ea poate foarte bine să devie o realitate prin puterea lui Dumnezeu.* »

În acest sens unitatea nu este o utopie. Este pur și simplu o chestiune de rugăciune. Puterea lui Dumnezeu va determina posibilitățile omeneste ».

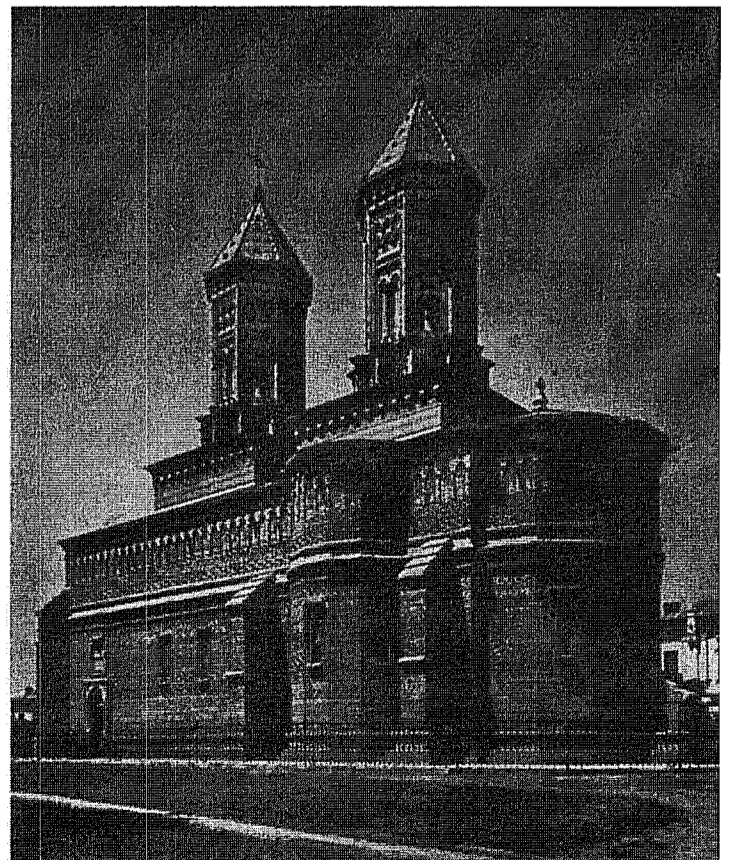
Dupa *Raymond Millet*, corespondentul ziarului *Figaro* la Roma, Comisia ante-preparatorie n'a primit până acum nici un raspuns de la episcopii și arhiepiscopii din țările de dincolo de cortina de fier la invitația de a participa la Conciliul Ecumenic care le-a fost adresată, cu excepția Poloniei. Cardinalul maghiar *Mindszeny* și arhiepiscopul de Praga, *Mons. Beran*, n'au raspuns. Scrisorile adresate episcopilor din Viet-Nam-ului comunist au fost respinse fara nici o indicație. De la Vatican aceste scrisori au fost din nou expediate destinatarilor, dar nici un raspuns n'a sosit încă ».

La galeria *Jordan* din Paris pictorița română *Ioana* a obținut un strălucit succes cu o expoziție care a dat ocazie vizitatorilor și criticii pariziene să aprecieze talentul acestei artiste bine afirmată în lumea artei occidentale.

Institutul *Carol I* din Paris a îngrijit prima expoziție pariziană a pictorului român *M. Siegfried* care anul trecut a ales libertatea. Ceramicile expuse, caracterizate de un dessem viu și plin de spirit și de o mișcare de excepțională eficacitate, au fost primite cu vie simpatie și de public care a vizitat expoziția și de critică.

Cunoscuta pictorița română *Maria Droc*, a primit invitația de a expune la Bienala de Artă de la Veneția. *Maria Droc* s'a făcut cunoscută criticii italiene cu ocazia expoziției de artă feminină de la Milano.

Biserica Trei Ierarhi (Jasi)